

samlede grundværdi der falder på stuehusets grund og have, vil man i almindelige landbrugsområder uden særlig beliggenhedsværdi kunne regne med samme enhedspriser som for den landbrugsjord, hvor stuehuset er beliggende. For ejendomme med bedre beliggenhed, f. eks. i udkanten af en stationsby, må der regnes med værdier nogenlunde svarende til, hvad tilsvarende beliggende grunde koster. For ejendomme, der ligger nær de store byer eller i naturskønne omgivelser i særligt eftertragtede egne, skal der regnes med særlig stuehusgrundværdi, f. eks. i det nordsjællandske område.

Det er ikke muligt efterfølgende ved hjælp af salgsstatistik at efterprøve vurderingsrådenes bedømmelser af stuehusværdierne; men så megen mere grund er der til, at disse fordelinger må foretages med megen omhu. Værdierne skal direkte bruges ved beregningen af indkomstskatterne.“

Spørgsmål 4:

Kan der ved opgørelsen af den skattepligtige indtægt foretages fuldt fradrag for udgifter til vedligeholdelse af stuehuset på landbrugsejendomme?

Svar:

Efter lovforslaget vil udgifter til vedligeholdelse af landbrugets stuehuse ligesom hidtil kunne fradrages efter den almindelige regel i § 6 e i statsskatteloven af 10. april 1922 om, „hvad der er anvendt til blot vedligeholdelse — — — af de af den skattepligtiges ejendele, hvis udbytte beregnes som indkomst.“

Når vedligeholdelsesudgifterne således kan fradrages fuldt ud, hænger det sammen med, at bestemmelsen i ligningslovens § 14 A, stk. 2, om standardfradrag ikke gælder for stuehusene. I skattedepartementets cirkulære nr. 125 af 28. juni 1963 hedder det herom:

„Det er en betingelse for anvendelse af standardfradraget, at der er tale om en ejendom, der tjener til bolig for ejeren og indeholder én eller to selvstændige lejligheder. Indeholder ejendommen flere selvstændige lejligheder end to, skal ejeren ved indkomstopgørelsen som hidtil fradrage de faktiske driftsudgifter. Det samme gælder, hvis ejendommen i væsentligt omfang benyttes til andet end beboelse. Standardfradra-

get kan således ikke benyttes med hensyn til stuehuse på landbrugsejendomme. Det kan heller ikke anvendes ved indkomstopgørelsen for en- og tofamiliehuse, der i betydeligt omfang benyttes til butik, kontor, klinik eller andre erhvervsmæssige formål — — —.“

Da standardfradraget for en- og tofamiliehuse blev indført, var det hverken tilsigtet at give de pågældende husejere et større eller et mindre fradrag end hidtil. Hovedformålet var at opnå en forenkling, idet man slap for at specificere vedligeholdelsesudgifterne og for den vanskelige afgrænsning mellem vedligeholdelse og forbedring.

En tilsvarende forenkling kan ikke opnås ved at indføre et standardfradrag for vedligeholdelse af landbrugets stuehuse; det vil tværtimod øge de praktiske vanskeligheder. Ejeren af landbrugsejendommen måtte for det første opgøre sine samlede udgifter til vedligeholdelse af ejendommen på samme måde som hidtil. Dernæst måtte han — som noget nyt — dele de samlede vedligeholdelsesudgifter op i 2 dele, nemlig vedligeholdelse af stuehuset og vedligeholdelse af de øvrige landbrugsbygninger. Udgifterne vedrørende stuehuset kunne ikke fradrages ved siden af standardfradraget. Udgifterne vedrørende de øvrige bygninger kunne derimod fradrages med de faktisk afholdte udgiftsbeløb.

Den nævnte opdeling ville efter finansministeriets opfattelse medføre så betydelige praktiske vanskeligheder, at det ville være meget uhensigtsmæssigt at indføre regler om standardfradrag for stuehusene.

Vedrørende § 2, stk. 6.

Spørgsmål 5:

Er det finansministerens hensigt at udnytte bemyndigelsen generelt?

Svar:

Det er tanken at udnytte bemyndigelsen generelt. Det kan dog ikke udelukkes, at det vil være hensigtsmæssigt — f. eks. på grund af ledige skatterådshverv (dødsfald eller ønske om at fratræde) — at foretage omlægning af skattekræde og ny- og genbeskikkelser fra et tidligere tidspunkt end 1. april 1970.